

κι' ἡ Βουλὴ μας δὲν θὰ κλείσῃ, μὰ θὰ μείνῃ πάντα φάρος
καὶ κακὸς ψυχρὸς σας φάρος.

Μὲ τὸ κρῖνος βρῦ' στὸ σκοτάδι,
μὲ σανίδα σὲ χέρι θρασύ,
τὴν ἡμέρα, τὸ δειλὴ, τὸ βράδυ,
τὴν Βουλὴν μας φυλάττω... τίς σὺ ;

Κι' ὅταν Μόνακο κάποιος μὲ μοῦσι
τὰ μεσάνυκτα κἀν γυουροῦσι,
θὰ προτείω τὸ στήθος δασὺ
καὶ θὰ σκούω πρὸς τοῖτον : τίς σὺ ;

Γαλκὸς οὐρακὸς ἀπὸ' πάνω,
τρέμ' ἢ πούλι' στὸ πλάγι χροσθῆ,
τῆς Βουλῆς πάντα βάρδρα θὰ κἀνω
καὶ θὰ λέγω πρὸς ὄλους : τίς σὺ ;

Περὰ κι' αὐτὸ τὸ κτίριον,
αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον,
τὸ μέγα καὶ σωτήριον,
πούχει κι' ἀφοδευτήριον,
ζητεῖτε νὰ τὸ κλείσετε
καὶ νὰ τὸ διαλύσετε ;

Τρέμετέ το κι' ἔχει γλώσσαις, ὅπου κόβουν σὰν ξουφάρι...

Ὅδες ἀλ' σόμο ν' ὄνα πόρτα τί ρητὰ μεγάλα γράφει.

Διὰ βαστα... πὲρ μὲ εἰ βᾶ,
δι' ἐμοῦ κανεὶς τραβῆ,
καὶ πρὸς ὄξαν αἰωνίαν
καὶ πρὸς τὴν Μακεδονίαν.

Ὅταν δρῶ νυθημερὸν
στὸν κατὰλληλαν καιρὸν,
ποῦ νὰ σ' ἔγω, κακομοίρη,
ν' ἀπολαύσῃς πανηγυρί.

Ποῦ ν' ἀκούσῃς τὴν λαλιὰ τῆς,
ποῦ νὰ' ὄξῃ τὴν φωνακλοῦ
σὰν ἀρχίζου τὰ γαλιὰ τῆς
νὰ φωνάζουσε κλοῦ κλοῦ.

Τούτη μόνη μας στοργὴ
κι' ὅταν δὲν ραβδίεσαι,
κι' ὅσο τούτῃ λειτουργεῖ
τόσο οἰεὶ κερδιζετε.

Ἐκείνη διεθνὲς ἐλέγχους φέρνει,
ἐκείνη σὲ Ταμίειον πλούτῃ τέρει,
κι' ἐμπεῖ' στους ρήτορας τῆς ἀπειλίωμε
καὶ τοὺς ἐλέγχοντάς μας τοὺς δανειζόμε.

Αὐτὴ κατὰ Ρωμοῦν καὶ Βουλγάρων
κι' ὄλων μας τῶν γειτόνων τῶν βαρβάρων
ὀπλιεῖς μὲ σπαλέταις τὴν μητέρα
καὶ μ' ἔργων καὶ μὲ λόγων ἰσοῦγιον,
κι' οἱ πρόσφυγες, ποῦ ρθάνου ἐδῶ πέρα,
προσβλέπουσιν τὴν Βουλὴν ὡς καταφύγιον.

Μὰ ξέρετε; Ἰταλὲς φαρμακομῆτη,
ταῖνα τῶν Ἀθηνῶν αὐτὸ τὸ σπῆτι,
καὶ τί θερμοφυλάκων βραβρατίλα
ἐδρεύει' στῶν ἑδράνων του τὰ ἔξλα ;

Ἐκ τούτου μόνον βγαίνουν οἱ σωτήρες
καὶ τῶν νομοσχεδίων οἱ δοτήρες.
Ἐκ τούτου βγαίνει κάθε χαρκατῆρ
καὶ λείει' στοὺς μισέλληνας : σικτιρ.

Κι' ἀφοῦ τὸ πρῶτον γίνῃ Καγαλιάριος,
Κουροπαλάτης ἢ Πρωτοσπαθάριος,
Παπίας, Ἀρχιτριβλίνας, Δρουγγάριος,
Πριπίσιτος, Πιγένης, Χαρτουλιάριος,
Κοντόσταυλος, τροφὸς, Ἰερκαρίος,
Μεγάλος Λογοθέτης, Ὅστιοις,
Ἰπατος τῆς Αὐλῆς, Πρωτονοτάριος,
Δομέστικος, Ἀκρίτας, Βεστιάριος,
Πατρικίος κομψὸς, Σιλεντιάριος,
Σφραγιδοφύλαξ, Δούξ, Ἀποθηκάριος,
Εὐνοχος, Προμηκίριος μακάριος,
πρῶτος Κωσταρπικουῆς Βαρδάβαλιος,
Βροῦτος, Ἀριστογιώτης, Σανιδάριος,
καὶ Ροδεσπιέρος, Κοκκινουσκούφάριος,
κατόπιον ὄλων τούτων τῶν εἰς Ἄριος
μένει Τσανακογλύρης Σιελιάριος
καὶ μεγαλοπρόων Σφουγγακολάριος.

Ἐκεὶ καὶ τὴν ἀκρόμῃ ποῦ σχολάζει
νομίζεις σὰν βροχὴ καὶ σὰν χαλάζει
πῶς πέφτουνε τὰ λόγια τῶν ρητόρων
σὲ κεφαλὰς προσφύγων μακροπόρων.

Τὸ σπῆτι ποῦ κυττάζεις, φιλαράκα,
σ' ὄλους τοὺς Μουσιηόρους, δίνει τράκα,
μὴτ' ἔγινε σὰν τ' ἄλλα κουτοροῦ,
καὶ μὴ μεγάλη μόνοντα πρὸ καιροῦ
πρὸς μνημῆν τῶσων ἀθῶν ἀπομένει
'ψηλὰ' στὴν ὄρηφί του καρφωμένη.

Σ' ἕνα τοιοῦτον τοιγαροῦν τῆς μούντζας οἰκοδόμημα,
πατῶν συνθήκας διεθνέας καὶ θέσφατα καὶ νόμιμα,
γυρεύεις σώνει καὶ καλά ν' ἀπλώσῃς τώρα χέρι
καὶ νὰ τὸ κλείσῃς, Μόνακο, μὲ μαῦρο βουλοκέρι ;

(Εἶπε, κι' ὁ Μόνακο χυμῆ μὲ διεθνέας στρατούς
εἰς τὴν Βουλὴν ἐξήρως,
κι' ὁ Φασουλῆς φρενίτης
βγάξει τὸ ραμπάδοῦλο καὶ ρίχνεται σ' αὐτοῦν,
καὶ διαδόχου; Ἀτιλιῶν τοὺς λέγει κι' Ἀλαρίων
καὶ λαῦρος ρίπτει κατ' αὐτὸν ἐμοβροντίας στήχων.)

(Καὶ' στὴν πανήγυρτον Βουλὴν κυττάζει τῆς Ἀθῆνας
νὰ μπαίνειν κάθε βαρβαρός καὶ τέρας ἀποφάλιον,
ἀλλ' αἰφνης ὡς ἐκ θαύματος φωνὴν ἀφίνει γήνας
καὶ σῶζει τοῦ Ρωμαϊκοῦ τὸ μέγα Καπιτώλιον.)

Καὶ κηρύσσεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὶ περίφημη ρεταίνα μὲ' στοῦ Τόμπρου τὴν ταβέρνα,
ὅπου πίνεις κι' ὄλο πίνεις καὶ φωνάζεις : ξανακέρνα.